

[Petra Petersen.]

børn under forsorg, fjernet efter forsorgslovens §§ 130 og 131. Alene i 1951 blev der efter disse to paragraffer fjernet 1 492 børn. Heraf er 43,2 pct. fjernet på grund af barnets vanskelige karakter eller opførsel. Jeg ved, det er rigtigt, at der findes børn så vanskelige, at forældrene ikke magter at klare deres opdragelse; men hjemmets fattigdom, moderens træthed og en overbefolket lejlighed og alle de problemer, der følger med økonomiske sorger, spiller en meget stor rolle, når der tales om et barns vanskelige karakter. Mere alvorligt er det dog, at i 15,1 pct. af tilfældene skyldes fjernelsen både hjemmets og barnets forhold, og for 38,6 pct. skyldes fjernelsen alene hjemmet. Ganske vist beretter man, at i de 72,2 pct. af tilfældene havde forældrene givet deres tilslutning til fjernelsen, og at denne tilslutning lå højest i hovedstaden og lavest i landkommunerne. I mange tilfælde giver jeg nu ikke meget for, at forældre har givet tilslutning til fjernelse af børn, for også her gælder det, at mennesker, som er knækkede og kuede, ikke har let ved at klare sig overfor de anklagende myndigheder. For „hjemmets forhold“, det siger jo slet og ret, at fattigdom, nød og håbløshed har ramt hjemmet; forældrene evner ikke længere at skaffe barnet den nødvendige pleje og kost.

Jeg ved, at mange ellers fornuftige mennesker siger, at når et hjem er så fattigt, at det ikke længere kan klare børnene, har barnet bedre af at komme på børnehjem; men det er ikke altid rigtigt. Det er jo ikke de børn, der selv har været på børnehjem og dér levet en trist og kærlighedsfattig barndom, der siger, at børnehjem er det bedste. Og de mennesker, der mener, at børnehjem er det bedste for andres børn, kunne ikke tænke sig, at deres egne børn skulle leve deres barndom på et børnehjem.

Jeg har den dybeste respekt for de mennesker, der gennem et godt arbejde søger at mildne kårene for samfundets ulykkelige børn, og jeg ved, at der findes mange udmærkede mennesker i børnesagens tjeneste. Det er heller ikke disse mennesker, der siger, at børnehjem er det bedste for barnet, tværtimod hævder de, at barnets hjem skal være meget ringe, før barnet fjernes, også selvom barnet på en offentlig institution ville kunne få bedre mad og bedre hygiejniske forhold.

Det rigtige er, at man skaber så gode sociale tilstande i vort land, at samfundet kun tager sig af de børn, der skal under særforborg: dem, der har mistet deres forældre, og så de undtagelser, der altid vil forekomme; jeg tænker på de tilfælde, hvor forældrene på grund af forbrydelser eller andre ting er fuldkommen uegnede til at beholde deres børn. Det vil ikke alene være til gavn for de børn, der forbliver i deres naturlige hjem, men også til gavn for børneforsorgsarbejdet; vi ville kunne skaffe meget bedre betingelser for de børn, der nødvendigvis måtte fjernes, bl. a. kunne man skaffe de mindre hjem, der altid bliver efterlyst. Det ville også gavne hele vort samfund; altfor mange børnehjemsbørn føler hele livet, at de bærer et stempel, og det er jo ikke altid med urette. Jeg synes, at i dag sker der altfor mange overgreb overfor værgeløse børn, det gælder både de små og de store. Det har iøvrigt altid været mig en gåde, hvorfor nogle børneværn er så ivrige efter at fjerne børnene fra hjemmet fremfor at udnytte alle de muligheder, der findes i forsorgsloven, til at hjælpe familien økonomisk.

Det er også svært for mig at forstå, at man virkelig tror, at man ved at sende en tilsynsførende fra børneværnet til en familie; der er kørt fast i altfor mange børn, og hvor moderen på grund af fattigdom og manglende evner ser det hele vokse hende over hovedet, kan redde noget ved en trusel om, at hvis hun nu ikke sørger for at passe børnene og hjemmet bedre, så bliver børnene taget fra hende. Man prøver altfor sjældent at hjælpe på den rigtige måde. Vi trænger i altfor høj grad ud over vort land til fornuftige sociallæger og socialrådgivere, men det skal være folk, der virkelig forstår de problemer, der hober sig op for mennesker i dag.

Jeg kom i min fremsættelsestale ind på et bestemt tilfælde — jeg kender mange, mange flere af samme art, og jeg kan ikke komme ind på dem alle —, men et andet tilfælde, der stammer fra en af Fyns rigeste landkommuner, er så graverende, at jeg ved denne debat ikke vil undlade at referere det.

En 29-årig ung kone blev forladt af sin mand. Der var 6 børn, og den unge kone var igen gravid. Manden var en løjser fra et velhavende hjem, gad ingenting bestille og havde aldrig forsørget sin familie. Fra